

כתובתנו באינטרנט - דוא"ל - info@ohrshalom.net

<http://www.ohrshalom.net>

יציאת שבת / שעון קיץ
חברון י"ם ת"א ב"ש
19:41 19:42 19:34

פרשת צו – שבת הגדול

כניסת שבת / שעון קיץ
חברון י"ם ת"א ב"ש
18:27 18:42 18:34

שנה שנייה גיליון מספר 84 י' ניסן תשס"ו

מאורת הפרשה "זאת תורת העולה"

רבי אברהם
נחליאל ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

"צו אֶת-אֶהְרֹן וְאֶת-בְּנָיו לְאָמֵר, זֹאת תֹּרַת הָעֹלָה" [ויקרא ו' – ב']
פירש"י, אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר"ש ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס".

שרה בת חיים ז"ל
לולה בת זלמן
ניסים ז"ל

ולכאורה דבר זה אינו מובן מדוע לא פירש"י כך בשאר המקומות שנאמר בהם מילת "צו"? וגם יש להבין איזה חסרון כיס יש בתורת עולה יותר משאר הקרבנות?

העלון מוקדש
לרפואת

הרב נתן
חזקיה בן חיה

אולם יש לומר שהנה הקרבנות הבאים על חטא שעשה בפועל בודאי המביא קרבן מביא בלב שלם שתהיה לו כפרה על חטאו, אבל קרבן עולה הנה הוא בא על הרהור ומחשבה לא טובה אשר אינו נחשב לאדם לחטא כל כך, הנה קרבן זה הוא אצלו כחסרון כיס, לכן פירש"י כאן אצל קרבן עולה אין "צו" אלא לשון זירוז ומביא את דברי ר"ש שצריך יותר לזרז במקום שיש חסרון כיס, היינו במקום שיכול האדם לחשוב כי אין זה חטא ואינו צריך לקרבן והקרבן הוא כחסרון כיס אצלו וצריך זירוז להביא קרבן, והטעם בזה שהרהורי עבירה קשים מעבירה כי במחשבה הוא פוגם במקום גבוה וגם כי הוא ראשית למעשה, והיא באה מפאת הגאווה כפי הנאמר¹ "העולה על רוחכם.

העלון מוקדש
לרפואת נעמי בת
שולמית

העלון מוקדש
לרפואת משה
ישראל בן
שולמית עדינה

ותשובת המשקל הוא במידת ענווה, כי "זבחי אלהים רוח נשברה"¹ על מנת להיות "מאד מאד שפל רוח"¹ ונרמז כאן במילים "חסרון כיס" אשר "כיס" שווה למילים "מאד מאד" שמכוון לענווה, והוא חסר ממידת ענווה שהיה בגאווה גם יש לרמוז שתיקונו בחסרון כיס היינו לפחות אחת ממספר "כיס" שהוא מספר "טף" שמרמז לבחינת קטנות ושפלות שבזה יתקן את חטאו לכן נאמר בלשון "צו" שמרמז על עבודה זרה כנאמר בגמרא כי הגאווה שורשה בעבודה זרה, אשר מענישין עליה אף על המחשבה והתיקון לזה הוא לקבל עליו עול מלכות שמים.

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת שירית בת
גילה

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת אליז
שולמית בת חוה

והנה בחינת מלכות היא אות ה' תתאה, ושם אד"ני שיש בו כ"ד צירופים ובהם צ"ו אותיות אשר שם אד"ני מרמז על שפלות כנרמז בר"ת אד"ני "אל ישוב דך נכלם"¹. שבזה מתקן חטאו לזה אמר "זאת תורת העולה" זאת מרמז למידת המלכות כנודע ואמר העולה היינו לראות להעלות את אות ה' תתאה וזה "ה- עולה" וכך נקשרים זה בזה ראשית הפרשה עם סופה שבה נאמר "ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים" שזה היה תיקון לז' מלכין שמתו על שהיה בבחינת גאווה כידוע שהוא מצד הנחש [ס"מ] לזה יר"ם ולי"ה עולה ענ"ה, שמבטל מספר ס"מ, לכן מתחילה הפרשה במצות קרבן עולה שבא לתקן את מידת הגאווה.

העלון מוקדש
לברכת זש"ק
למרת מלכה בת
לאה

בעיות החיים

יש דבר, שהפסוק קורא לו "זבח משפחה", וזה כפשוטו העניין של "עוד העם מזבחים בבמות", אלה אינן במות לעבודה זרה אלא במות לה', אז מה יש נגד זה? זהו אותו עניין בדיוק; ליד ביתו של כל אחד יש פינה ששם היא פינת הקרבנות. אדם יוצא מהבית, רוחץ את הידיים ואומר: נו ילדים, מה דעתכם לעשות איזה קרבן קטן היום?

נקרא לידידים, ונעשה שלמים אחד קטן. זה כולו קרבן לה', שוחטים אותו, מברכים עליו ומזים, ועושים את כל מה שצריך לעשות והכול בקדושה ובטהרה, אבל מעבר לעניין הזה, ברגע שאדם מקריב את הקרבנות הללו בסמוך, ליד הבית, ברגע שהוא אוכל אותו כמה זמן שצריך, שחלילה לא תלך שום חתיכת בשר לאיבוד, אז הקרבן מפסיק להיות קרבן.

שתי הבעיות שראינו כאן, הן בעצם בעיות החיים של יהודי שומר מצוות. מצד אחד, אש התמיד; אני לא יודע אם אדם יכול להיות כל הזמן בהתלהבות בדרגה עילאה, אם סתם אדם יכול לשאת מאורעות גדולים מעבר לגבול מסוים. אבל יש חלק מסוים, שכשבן-אדם מקריב קרבן לה', הקרבן צריך להישאר ולהישרף על המזבח. זאת פעולה לא דרמטית, אבל זה נמצא כל הזמן על האש על המזבח.

הבעיה השנייה היא בעיית הפיגול והנותר, וזה לא רק כאשר מותרים מהקרבן, אלא גם כאשר אני מתכוון לזה, שעולה על דעתי: 'כמה היה טוב אם זה לא היה כל-כך צפוף', זהו הפיגול. לפעמים לאדם שהולך בדרך המצוות, היה טוב אילו לא היה כל-כך דוחק. מדוע מפריע לאנשים לקום בבוקר ולהתפלל? האם זה כל-כך כואב? מה שמפריע הוא שאני צריך לעשות את זה תמיד, גם בימים שאין לי לא זמן ולא מצב-רוח, זה עושה את ההבדל.

ברגע שאתה רוצה לשנות את החוקים ולאכול את הקרבן לשלשת ימים, התורה אומרת דבר, שהוא תמוה בחריפות שלו "לא יחשב לו פיגול יהיה", "הנפש האוכלת עוונה תשא"! לא רק שאתה מוציא מהקרבן את הענין, אלא אתה לוקח דבר שהיה קרבן, ועושה ממנו פיקניק. ועוד צריך לזכור, שיש אש תמיד, אמנם היא יכולה לבעור בשקט, אבל היא צריכה לבעור כל היום, כל הלילה, "לא תכבה". אם רוצים לעשות משהו שיהיה קל יותר, נוח יותר, נעים יותר - "פיגול יהיה לא ירצה ולא יחשב".

משכו ידכם

"משכו וקחו לכם צאן" דרשו רז"ל "משכו ידכם מע"ז" ויש לומר ברמז על בחינת גאווה שהיא כעבודה זרה, אשר ישראל היו משוקעים בערות מצרים שנקראים "רהבים" על שם גאווה, שהיו עובדי עבודה זרה, הוא מזל טלה ראש למזלות על גאווה שהיה בהם וצווה להם הקב"ה משכו ידכם מע"ז שהיא הגאווה וקחו לכם צאן למצווה לבטל גאווה, ולזה ניתן להם מצווה זו בחודש ניסן שהוא ראש חודשי השנה, והוא מורה היפך גאווה כי חדש זה מרמז לשפלות שהוא ר"ה למלכים אשר מל"ך ר"ת "לית מגרמיה כלום" והנה חודש זה מכונה בספר יצירה לאות ה' שהוא בחינת מלכות, שמרמז על הענווה, והיה הציווי של "משכו וקחו בעשר לחדש" דווקא מרמז על אות "יוד" אשר תיקון י"ה מרמז על ענוה, כי ע"י גאווה פוגמים בשם י"ה, לכן הייתה המצווה באכילת פסח ומצה בליל ט"ו שהוא כנגד שם י"ה, לרמז תיקון הגאווה כי מצה צורה על שפלות ופסח גם כן מורה על ביטול ע"ז היינו הגאווה, לזה היה הציווי על מצוות אלו על ידי משה ואהרון ששניהם היו במעלות הענווה ומשום שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. וזה על מנת להביאם אל מידת השלמות במידת הענווה "מאן דאיהו זעיר איהו רב" ועל כן נקראת שבת זו שבת הגדול כי התגדלו ישראל והתעלו במידת הענווה עד הקצה האחרון "מאן איהו זעיר איהו רב" והתגדל שם שמים בגויים ועלה שם ישראל מעלה מעלה עד לגאולה העתידה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"

חסידי מספרים כי פעם אחת שאל מישהו את המגיד ממזריטש מנין נוטלים התלהבות

לעבודת ה' יתברך? השיב המגיד: "מי שצריך אש, יחפש באפר."

- א. רבותינו היו נוסעים בעצמם לקצירת חיטים למצות.
- ב. י"כ קטן אמרו ב' פעמים בשנה, ער"ח ניסן וער"ח אלול.
- ג. רבנו נהג לצאת בכל ר"ח ניסן לאסוף מעות חיטים.
- ד. קראו בכל יום פרשת הנשיא מתוך ס"ת.
- ה. בשבת הגדול לא אמרו עבדים היינו.
- ו. בשבת הגדול היו מפטירים תמיד "וערבה".
- ז. בין השמשות אור ל"ד היה רבנו שואב מים בכלי קטן ושופכו לכלי גדול ומונה במספר א' ב' ג' ד' עד אות ת' כדי להמשיך קדושת האותיות אל תוך המים.
- ח. לפני בדיקת חמץ היתה הרבנית שמה עשרה פתיית חמץ במקומות שונים עטופים בנייר.
- ט. בעת הבדיקה הייתה הרבנית נגשת למקום שהניחה את הפתיית והרבי היה בא לאותו מקום ובדקו.
- י. הרבי היה מוכר בעצמו את החמץ לגוי.
- יא. הרבי היה מחמיר שלא למכור חמץ גמור.
- יב. בערב הפסח היה הרבי בעצמו שורף את החמץ.
- יג. הרבי היה אופה את המצות בערב הפסח כשהוא תבוס בשטריימל ואומר הלל ללא ברכה, פעם אחת ולא יותר.
- יד. בער"פ נזהר היה שלא לטעום חמץ כלל.
- טו. בנו היה נוהג במשך שנים רבות שלא לאכול חמץ שלשה ימים לפני הפסח ואמר הטעם שפעם הרגיש בליל הסדר כי עדיין טעם חמץ במעיו.
- טז. ערב פסח שחל בשבת היה נכנס לעריכת השולחן לפני שעה שתיים עשרה, והיה אז מקדש על היין, ועורך שלחן ללא פת, ואכל חמין של פסח, ושרו זמירות של סעודת שחרית, אבל סעודה שלישית לא היה אוכל.
- יז. הרבי היה מקפיד שאנשים נשואים לא יתארחו אצלו בימים הראשונים של פסח, וכשנודע לו שבאו אורחים נשואים היה משלחם לבתיהם אם רק היה להם האפשרות לשוב בעוד מועד.

השפור השבועי

השפור השבועי כפ"ט מהק"מ כ"א יום

מושי בשעה 21:30

כביד משפחה צ"ח 404/21

טלפון – 029964160